

בש"פ 5851/17 - פרדה אסמו נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

בש"פ 5851/17

לפני: כבוד השופטת ד' ברק-ארז
המבקש: פרדה אסמו

נגד

המשיבה: מדינת ישראל

בקשת רשות לערור על החלטתו של בית המשפט המחוזי בבאר שבע מיום 18.7.2017 בעמ"ת 37347-07-17 שניתנה על-ידי כבוד השופט א' חזק

בשם המבקש: עו"ד אדיר בן לולו

החלטה

1. זוהי בקשת רשות לערור על החלטתו של בית המשפט המחוזי בבאר שבע מיום 18.7.2017 (עמ"ת 37347-07-17, השופט א' חזק). בית המשפט המחוזי דחה ערר שהגיש המבקש על החלטתו של בית משפט השלום בבאר שבע מיום 17.7.2017 (מ"ת 10673-07-17, השופטת ש' שטרית).

2. נגד המבקש הוגש כתב אישום לבית משפט השלום המייחס לו עבירות אלימות. על-פי האמור בכתב האישום, ביום 2.7.2017 הכה המבקש את המתלונן בראשו באמצעות בקבוק בירה לאחר שזה סירב לתת לו סיגריה, וגרם לו לחתך בקרקפת. שוטר שהבחין באירוע התקרב למבקש, אך זה איים עליו כשהוא אוחז בידיו מקל עץ ונורת פלורסנט. השוטר הורה למבקש לעצור ולהניח את הדברים, אך המבקש המשיך להתקדם לעברו עד שהשוטר שלף את אקדחו. בשל מעשים אלה יוחסו למבקש עבירות של פציעה כשהעבריינין מזויין לפי סעיף 335(א)(1) לחוק העונשין, התשל"ז-1977

(להלן: חוק העונשין), איומים לפי סעיף 192 לחוק העונשין והפרעה לשוטר במילוי תפקידו לפי סעיף 275 לחוק העונשין. בד בבד עם הגשת כתב האישום נגד המבקש הוגשה גם בקשה לעוצרו עד תום ההליכים.

3. ביום 17.7.2017 התקיים דיון בבקשה למעצר עד תום ההליכים בבית משפט השלום. בפתח הדיון הודיע בא-כוחו של המבקש כי הוא מסכים לקיומן של ראיות לכאורה ועילת מעצר. כמו כן, באי-כוח הצדדים הודיעו על הסכמתם כי המבקש ישהה בחלופת מעצר במתכונת של מעצר בית בהשגחה מלאה של שני מפקחים ובכפוף להפקדת ערבות של 5,000 שקל מצד המבקש ומצד כל אחד מהמפקחים. בסוף הדיון קבע בית משפט השלום כי התיק נדחה לעיון ולמתן החלטה ביום 23.7.2017 בשעה 15:00, וכי עד אז ישהה המבקש במעצר.

4. המבקש הגיש ערר על החלטתו של בית משפט השלום, אך זה נדחה על-ידי בית המשפט המחוזי. בהחלטתו ציין בית המשפט המחוזי כי יש מקום לקבל ערר על "החלטת ביניים" רק בהתקיים נימוקים מיוחדים, וקבע כי לא עלה בידי המבקש להצביע על קיומם של נימוקים מיוחדים המצדיקים זאת במקרה דנן. בית המשפט המחוזי הוסיף וקבע, בניגוד לטענתו של המבקש, כי יש לבית המשפט סמכות לדחות את הסכמת הצדדים באשר לחלופת מעצר בהדגישו כי בית המשפט אינו "חותמת גומי".

5. הבקשה שבפני מכוונת נגד החלטתו של בית המשפט המחוזי. בעיקרו של דבר, המבקש טוען כי שגה בית משפט השלום בכך שלא אימץ כבר במועד הדיון את החלופה המוסכמת שהוצעה על-ידי הצדדים. כמו כן, המבקש טוען כי במקרה הנוכחי הנסיבות תומכות בקבלתה של הסכמת הצדדים, בהתחשב בכך שהמבקש הוא בחור צעיר נעדר עבר פלילי, חייל בשרות סדיר, ובעיקר בהתחשב בכך שמועד מתן החלטה נדחה במספר ימים.

6. לאחר שבחנתי את הדברים לא מצאתי הצדקה להענקת רשות לערור במקרה זה. כידוע, רשות ערר ב"גלגול שלישי" בענייני מעצרים תינתן רק כאשר מתעוררת שאלה משפטית עקרונית או כאשר מתקיימות נסיבות פרטניות וחריגות המצדיקות זאת, כגון פגיעה לא מידתית בזכויות הנאשם או אי-מתן משקל ראוי לשלום הציבור (ראו למשל: בש"פ 7863/15 בן שמעון נ' מדינת ישראל, פסקה 7 (24.11.2015); בש"פ 3227/17 מדינת ישראל נ' ברהמי, פסקה 5 (12.4.2017)). לא השתכנעתי שאלה הם פני הדברים במקרה דנן. אכן, מקרים מהסוג שמעוררת הבקשה דנן אינם שכיחים, אולם במכלול, לא מצאתי כי החלטתו של בית משפט השלום, שאינה החלטה סופית, מצדיקה היעדרות לבקשה (ראו והשוו: בש"פ 1488/06 פלוני נ' מדינת ישראל (19.2.2006)). דברים אלה נכונים ביתר שאת בהתחשב בפרק הזמן הנותר עד למתן החלטתו של בית משפט השלום, מחד גיסא, ולנוכח המתואר בכתב האישום, מאידך גיסא.

7. למעלה מן הצורך יצוין, כי חזקה על בית משפט השלום שייתן את החלטה במהירות האפשרית בהתחשב באילוצי יומנו.

8. סוף דבר: הבקשה נדחית.

ניתנה היום, כ"ה בתמוז התשע"ז (19.7.2017).

ש ו פ ט ת

עמוד 2

